

[Johan Asmussen.]

at der overhovedet sker forbrydelser. Det er vigtigt med resocialisering, det er vigtigt med tilsyn og med forsorgen. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at selv om jeg har det bedste indtryk af den måde, hvorpå det danske forsorgsselskab arbejder, tror jeg der burde skaffes mulighed for at effektivisere de bestræbelser, som forsorgsselskabet er i stand til at udøve.

I samme forbindelse vil jeg i tilknytning til det ærede medlem hr. Thestrup nævne politiet. Der bør også skaffes mulighed for — for at sige det kort — at politiet kommer til at gøre politiarbejde og i langt ringere grad det arbejde, som politiet nu bruger alt for megen af sin tid til, men som ikke har noget med opklaring af forbrydelser at gøre. Jeg vil gerne slutte mig til det, der er sagt i den forbindelse, og jeg vil gøre den tilføjelse, at ét område inden for politiarbejdet, som i hvert fald burde indskrænkes betydeligt, er selve rapportskriveriet. I de titusinder af sager landet over ser man rapporter på 10, 20 og 30 sider op ad stolper og ned ad vægge om selv de mindste forhold, der måske bagefter løber ud i sandet med tiltalefrafald eller bagatelagtige straffe. Man ser et enormt arbejde udfoldes på disse sider; det bliver romaner fuldstændig i Morten Korch-stil. Jeg siger det ikke for at kritisere de folk, der gør det arbejde, det har de formentlig fået besked om, men jeg har en fornemmelse af, at de på skolen har lært at forme deres rapporter på den måde, de gør. Det er netop det, der efter min mening er fejlen.

Det kan være vanskeligt sikkert at komme ind på en anden form, men man burde komme hen i retning af telegramstil, anvende et blanketsystem i langt større omfang, end man gør nu, f. eks. i sager med spritbiler. Det er aldeles frapperende at se, hvilket spild af kvalificerede politifolks tid og formentlig også kontorpersonales tid, af papir o. s. v. der finder sted på hele dette område.

Dette er vigtigt, men hvad der efter min mening er endnu vigtigere, som jeg antydede før, er det bagved liggende, årsagerne, og dér kan jeg også slutte mig til noget af det, der er antydnet før vedrørende ansvarsfølelsen, den ansvarsfølelse, som burde være baggrunden for de unges opvækst. Det er

umuligt at reparere skaderne bagefter i fuld udstrækning, det er uendelig lidt, der kan gøres. Jeg vil heller ikke påstå, at der kan gøres så forfærdelig meget effektivt ved påvirkning af årsagerne bagved, men jeg mener, at samfundet bør sætte adskilligt stærkere ind netop dér, bør vække til ansvarsfølelse dels naturligvis hos de unge selv igennem skolen og andre former for uddannelse og dels ved påvirkning med alle tidens propagandamidler over for forældre og hjemmene for at gøre det klart, at det er dér, årsagerne både til ondt og godt ligger. Jeg mener, at samfundet har svigtet på dette område, på det rent oplysningsmæssige område. Det er også blevet nævnt før, men det kan ikke nævnes tit nok, og det kan efter min mening ikke understreges stærkt nok. Der bør gøres mere med hensyn til oplysning og påvisning af nødvendigheden af ansvarsfølelse. Der bør gøres betydelig mere, end man har gjort hidtil.

I denne forbindelse vil jeg også nævne spørgsmålet om i det hele taget at prøve på at fjerne fristelserne og modvirke fristelserne til i det hele taget at begå visse forbrydelser. Jeg ved, at man tidligere i det høje ting har været inde på den side af sagen, særlig hvad angår brugstyverier, og her er der stadig ønsket om, at de skal straffes strengere o. s. v. Jeg tror ikke rigtig på det, men jeg tror derimod på, at det er forkert, at man ikke søger at forhindre fristelserne i form af påbud om ratlås eller gearlås på biler. Det skal være umuligt at få en bil til at køre, når det ikke er ens egen. Jeg ved, at man i Tyskland har indført påbud om ratlås og gearlås på nye biler for nogle år siden, og jeg har også set en statistik, der viste, at det virkelig havde været forbavsende effektivt gennem de følgende år.

Jeg skal derefter gøre et par bemærkninger med hensyn til enkelte af straffelovens paragraffer. Må jeg lige i parentes bemærke, at det glæder mig, at man har sat en 5 års frist for gyldigheden af pålæg i henhold til § 197 om løsgænger. Det virker aldeles forbløffende at se domme, der støtter sig på pålæg, der har været 12, måske 20 år gamle. Det har virket helt urimeligt, og det er helt rigtigt at fastsætte en 5 års frist.